

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **G. R. i A. R.**

skazanych z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 2 marca 2022 r.

kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 28 lipca 2021 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 2 listopada 2020 r., sygn. akt XI K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację obrońcy skazanego G. R. jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. pozostawić kasację obrońcy skazanej A. R. bez rozpoznania;**
- 3. obciążyć skazanych kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 2 listopada 2020 r., sygn. akt XI K (...):

1. uznano oskarżoną **A. R.** za winną tego, że działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. popełniła zarzucane jej czyny, opisane w punkcie XXV (dwudziestym piątym) i XXVI (dwudziestym szóstym) części wstępnej wyroku, z tym, iż co do czynu z punktu XXV (dwudziestego piątego) przyjęto datę czynu od 1 kwietnia do 21 maja 2013 roku, a o co do czynu z

punktu XXVI (dwudziestego szóstego) przyjmuje datę czynu od 1 stycznia do 8 kwietnia 2013 roku i dodatkowo co do obu czynów przyjmuje, że jako funkcjonariusz publiczny przekroczyła swoje uprawnienia, czym działała na szkodę interesu publicznego i dodatkowo eliminuje z opisu obu czynów działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla swojego syna G. R., i przyjęło, że każdym z tych czynów wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 91 § 1 k.k. skazano ją na karę 6 pozbawienia wolności;

2. uznano oskarżoną A. R. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, opisanego w punkcie XXVII (dwudziestym siódmym) części wstępnej wyroku, z tym, iż przyjmuje datę czynu od 1 marca do 5 maja 2014 roku, dodatkowo przyjęło, że jako funkcjonariusz publiczny przekroczyła swoje uprawnienia, czym działała na szkodę interesu publicznego i dodatkowo eliminuje z opisu czynu działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla swojego syna G. R., czym wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazano ją na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;
3. uznano oskarżoną A. R. za winną tego, że działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. popełniła zarzucane jej czyny, opisane w punktach XXVIII (dwudziestym ósmym), XXIX (dwudziestym dziewiątym), XXX (trzydziestym), XXXI (trzydziestym pierwszym), XXXII (trzydziestym drugim), XXXIII (trzydziestym trzecim), XXXIV (trzydziestym czwartym), XXXV (trzydziestym piątym), XXXVI (trzydziestym szóstym), XXXVII (trzydziestym siódmym), XL (czterdziestym), XLI (czterdziestym pierwszym) i XLIII (czterdziestym trzecim) części wstępnej wyroku, z tym, iż co do czynu z punktu XXVIII (dwudziestego ósmego) przyjęło datę czynu od 1 marca do 5 maja 2014 roku, co do czynu z punktu XXIX (dwudziestego dziewiątego) przyjęło datę czynu od 1 września do 3 listopada 2014 roku i przyjęło, że dotacja została przyznana zgodnie z umową z dnia 3 listopada 2014 roku, co

do czynu z punktu XXX (trzydziestego) przyjęto, że dotyczy umowy nr (...) z dnia 06.10.2014 roku, co do czynu z punktu XXXII (trzydziestego drugiego) przyjęto datę czynu od 1 listopada do 9 grudnia 2014 roku, co do czynu z punktu XXXIII (trzydziestego trzeciego) przyjęto datę czynu od 1 maja do 15 czerwca 2015 roku oraz przyjęto, że przyznana dotacja dotyczyła K.Z., co do czynu z punktu XXXIV (trzydziestego czwartego) przyjęto datę czynu od 1 maja do 12 czerwca 2015 roku, co do czynu z punktu XXXVI (trzydziestego szóstego) przyjęto datę czynu od 1 lipca do 25 września 2015 roku, co do czynu z punktu XL (czterdziestego) przyjęto datę czynu od 1 kwietnia do 6 czerwca 2015 roku, co do czynu z punktu XLI (czterdziestego pierwszego) przyjęto datę czynu od 1 sierpnia do 15 grudnia 2016 roku, co do czynu z punktu XLIII (czterdziestego trzeciego) przyjęto datę czynu od 1 stycznia do 17 lutego 2016 roku, oraz dodatkowo co do wszystkich czynów przyjęto, że jako funkcjonariusz publiczny przekroczyła swoje uprawnienia, czym działała na szkodę interesu publicznego, czym wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. i art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. skazano ją na karę 1 pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 500 stawek dziennych ustalając, iż wysokość jednej stawki dziennej wynosi 300 złotych;

4. uznano oskarżoną A. R. za winną tego, że działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. popełniła zarzucane jej czyny, opisane w punktach XXXVIII (trzydziestym ósmym), XXXIX (trzydziestym dziewiątym), XLII (czterdziestym drugim), XLIV (czterdziestym czwartym) i XLV (czterdziestym piątym) części wstępnej wyroku, z tym, iż co do czynu z punktu XXXVIII (trzydziestego ósmego) przyjęto datę czynu od 1 maja do 10 czerwca 2015 roku, co do czynu z punktu XXXIX (trzydziestego dziewiątego) przyjęto datę czynu od 18 września 2015 roku do 21 października 2015 roku oraz przyjęto datę umowy nr (...) na dzień 21.10.2015 roku, co do czynu z punktu XLIV (czterdziestego czwartego) przyjęto datę czynu od 1 kwietnia do 27 czerwca 2016 roku, co do czynu z punktu XLV (czterdziestego piątego)

przyjęto datę czynu od 1 czerwca do 17 sierpnia 2016 roku oraz dodatkowo co do wszystkich czynów przyjęto, że jako funkcjonariusz publiczny przekroczyła swoje uprawnienia, czym działała na szkodę interesu publicznego, i dodatkowo wyeliminowano z opisu czynów działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dla swojego syna G. R., i przyjęto, że każdym z tych czynów wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 91 § 1 k.k. skazano ją na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

5. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono wymierzone oskarżonej A. R. kary pozbawienia wolności i wymierzono jej karę łączną 1 roku pozbawienia wolności;
6. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej oskarżonej A. R. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata;
7. na mocy art. 72 § 1 pkt. 1 k.k. zobowiązano oskarżoną A. R. w okresie próby do informowania Sądu o przebiegu okresu próby na piśmie co 3 miesiące do 10 dnia danego miesiąca;
8. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonej A. R. kary grzywny zaliczono okres zatrzymania w dniu 27.02.2017 roku od godz. 06.20 do godz. 14.55 ustalając, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;
9. na mocy art. 39 pkt. 8 k.k. orzeczono wobec oskarżonej A. R. środek karny w postaci podania wyroku odnośnie A. R. do publicznej wiadomości w lokalnej prasie w Z. i w C..
10. uznano oskarżonego **G. R.** za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. popełnił zarzucane mu czyny, opisane w punkcie XLVI (czterdziestym szóstym) i XLVII (czterdziestym siódmym)

części wstępnej wyroku, z tym, iż odnośnie obu czynów przyjęto, że podlegał funkcjonariusza publicznego do przekroczenia uprawnień i działania na szkodę interesu publicznego, a każdym z czynów wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazano go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

11. uznano oskarżonego G. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie XLVIII (czterdziestym ósmym) części wstępnej wyroku, z tym, iż przyjęto, że podlegał funkcjonariusza publicznego do przekroczenia uprawnień i działania na szkodę interesu publicznego, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazano go na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

12. uznano oskarżonego G. R. za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. popełnił zarzucane mu czyny, opisane w punkcie XLIX (czterdziestym dziewiątym), LII (pięćdziesiątym drugim), LIV (pięćdziesiątym czwartym), LVI (pięćdziesiątym szóstym), LVIII (pięćdziesiątym ósmym), LX (sześćdziesiątym), LXII (sześćdziesiątym drugim), LXIV (sześćdziesiątym czwartym), LXVII (sześćdziesiątym siódmym), LXIX (sześćdziesiątym dziewiątym), LXXI (siedemdziesiątym pierwszym), LXXV (siedemdziesiątym piątym), LXXVII (siedemdziesiątym siódmym), LXXIX (siedemdziesiątym dziewiątym) części wstępnej wyroku, z tym, iż odnośnie wszystkich czynów przyjęto, że podlegał funkcjonariusza publicznego do przekroczenia uprawnień i działania na szkodę interesu publicznego oraz przyjęto, że działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, odnośnie czynu opisanego w punkcie LXXV (siedemdziesiątym piątym) części wstępnej wyroku przyjęto, że dotacja została uzyskana przez S. P., odnośnie czynu z punktu LVI (pięćdziesiątego szóstego) przyjęto, że

uzyskana przez M. L. dotacja dotyczy umowy nr (...) z dnia 06,10.2014 roku, odnośnie czynu opisanego w punkcie LXXIX (siedemdziesiątym dziewiątym) części wstępnej wyroku przyjęto datę czynu pomiędzy kwietniem a czerwcem 2016 roku, przy czym czynami opisanymi w punkcie XLIX (czterdziestym dziewiątym), LII (pięćdziesiątym drugim), LIV (pięćdziesiątym czwartym), LVI (pięćdziesiątym szóstym), LVIII (pięćdziesiątym ósmym), LX (sześćdziesiątym), LXII (sześćdziesiątym drugim), LXVII (sześćdziesiątym siódmym), LXLX (sześćdziesiątym dziewiątym), LXXI (siedemdziesiątym pierwszym), LXXV (siedemdziesiątym piątym), LXXVII (siedemdziesiątym siódmym), LXXIX (siedemdziesiątym dziewiątym) części wstępnej wyroku wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. i art. 266 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k., a czynem opisanym w punkcie LXIV (sześćdziesiątym czwartym) części wstępnej wyroku wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 297 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazano go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając, iż wysokość jednej stawkiiennej wynosi 100 złotych;

13. uznano oskarżonego G. R. za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. popełnił zarzucane mu czyny, opisane w punkcie L (pięćdziesiątym), LI (pięćdziesiątym pierwszym), LIII (pięćdziesiątym trzecim), LVII (pięćdziesiątym siódmym), LIX (pięćdziesiątym dziewiątym), LXI (sześćdziesiątym pierwszym), LXIII (sześćdziesiątym trzecim), LXVIII (sześćdziesiątym ósmym), LXX (siedemdziesiątym), LXXII (siedemdziesiątym drugim), LXXVI (siedemdziesiątym szóstym), LXXVIII (siedemdziesiątym ósmym), LXXX (osiemdziesiątym) części wstępnej wyroku, przy czym odnośnie czynu opisanego w punkcie L (pięćdziesiątym) części wstępnej wyroku przyjęto, że osiągnął korzyść majątkową w kwocie co najmniej 900 złotych, bowiem za usługę czyszczenia pojazdu zapłacił 100 złotych, zamiast 200 złotych, odnośnie czynu opisanego w punkcie LVII

(pięćdziesiątym siódmym] części wstępnej wyroku przyjęto datę czynu na październik 2014 roku i przyjęto, że uzyskana przez M. L. dotacja dotyczy umowy nr (...) z dnia 06 października 2014 roku, odnośnie czynu opisanego w punkcie LXX (siedemdziesiątym] części wstępnej wyroku przyjęto datę czynu na wrzesień 2015 roku oraz przyjęto, że umowa (...) dotyczyła kwoty 20.000 złotych, odnośnie czynu z punktu LXXVI (siedemdziesiątego szóstego] części wstępnej wyroku przyjmuje datę czynu na styczeń 2016 roku, odnośnie czynu z punktu LXXVIII (siedemdziesiątego ósmego] przyjęto, że osiągnął korzyść majątkową w kwocie co najmniej 1500 złotych, odnośnie czynu z punktu LXXX (osiemdziesiątego] części wstępnej wyroku przyjęto datę czynu pomiędzy kwietniem a czerwcem 2016 roku oraz przyjęto, że osiągnął korzyść majątkową w kwocie co najmniej 1500 złotych, a każdym czynem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 230 § 1 k.k. i za to na mocy art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazano go na karę 2 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych, ustalając, iż wysokość jednej stawki dziennej wynosi 100 złotych;

14. uznano oskarżonego G. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie LV [pięćdziesiątym piątym] części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazano go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych, ustalając, iż wysokość jednej stawki dziennej wynosi 100 złotych;

15. uznano oskarżonego G. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie LXV [sześćdziesiątym piątym] części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazano go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 30 stawek dziennych, ustalając, iż wysokość jednej stawki dziennej wynosi 100 złotych;

16. uznano oskarżonego G. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie LXVI (sześćdziesiątym szóstym) części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 230a § 1 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. i art. 266 § 2 k.k. i art. 297 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. skazano go na karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając, iż wysokość jednej stawkiiennej wynosi 100 złotych;
17. uznano oskarżonego G. R. za winnego tego, że działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k. popełnił zarzucane mu czyny, opisane w punkcie LXXIII (siedemdziesiątym trzecim), LXXIV (siedemdziesiątym czwartym), LXXXI (osiemdziesiątym pierwszym) i LXXXII (osiemdziesiątym drugim) części wstępnej wyroku, z tym, iż odnośnie czynów przyjęto, że podlegał funkcjonariusza publicznego do przekroczenia uprawnień i działania na szkodę interesu publicznego, a każdym z czynów wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. i art. 266 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazano go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
18. na mocy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączono wymierzone oskarżonemu G. R. w punkcie 53 (pięćdziesiątym trzecim), 54 (pięćdziesiątym czwartym), 55 (pięćdziesiątym piątym), 56 (pięćdziesiątym szóstym), 57 (pięćdziesiątym siódmym), 58 (pięćdziesiątym ósmym), 59 (pięćdziesiątym dziewiątym) i 60 (sześćdziesiątym) kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz łączy wymierzone oskarżonemu w punkcie 55 (pięćdziesiątym piątym), 56 (pięćdziesiątym szóstym), 57 (pięćdziesiątym siódmym), 58 (pięćdziesiątym ósmym) i 59 (pięćdziesiątym dziewiątym) kary grzywny i wymierzono mu karę łączną grzywny w wysokości 400 stawek dziennych, ustalając, iż wysokość jednej stawkiiennej wynosi 100 złotych;

19. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej oskarżonemu G. R. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 27.02.2017 roku godz. 06.07 do dnia 12.05.2017 roku, ustalając, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

20. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego G. R. na rzecz Skarbu Państwa przepadek korzyści majątkowej w kwocie 15.700 złotych;

21. na mocy art. 39 pkt. 8 k.k. orzeczono wobec oskarżonego G. R. środek karny w postaci podania wyroku odnośnie G. R. do publicznej wiadomości w lokalnej prasie w Z. i w C..

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora oraz obrońców oskarżonych Sąd Okręgowy w C. wyrokiem z dnia 28 lipca 2021 r., sygn. akt VII Ka (...), zmienił zaskarżone orzeczenie;

1. w stosunku do oskarżonej A. R. w ten sposób, że:

a) w punkcie 44 poprzez uzupełnienie opisu przypisanych czynów o słowa „przyjmując, że czynu z punktu XXV dopuściła się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią refundacji przez A. L. , zaś czynu z punktu XXVI dopuściła się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią dotacji przez K. Z.”, oraz poprzez przyjęcie, że czynami tymi wyczerpała znamiona § 2 a nie § 1 art. 231 k.k. oraz podwyższenie wymiaru orzeczonej za te czyny kary na podstawie art. 231 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k. do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

b) w punkcie 45 poprzez uzupełnienie opisu przypisanego czynu o słowa „przyjmując, że czynu tego dopuściła się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią dotacji przez Ł. W.”, oraz poprzez przyjęcie, że czynem swym wyczerpała znamiona § 2 a nie § 1 art. 231 k.k. oraz podwyższenie wymiaru orzeczonej za ten czyn kary na podstawie art. 231 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

c) w punkcie 47 poprzez uzupełnienie opisu przypisanych czynów o słowa „przyjmując, że czynu z punktu XXXVIII dopuściła się w celu osiągnięcia korzyści

majątkowej pod postacią refundacji przez M. M., czynu z punktu XXXIX dopuściła się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią refundacji przez A. L., czynu z punktu XLII dopuściła się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią refundacji przez W. B., czynu z punktu XLIV dopuściła się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią dotacji przez M. K., zaś czynu z punktu XLV dopuściła się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią dotacji przez K. K.”, oraz poprzez przyjęcie, że czynami tymi wyczerpała znamiona § 2 a nie § 1 art. 231 k.k. oraz podwyższenie wymiaru orzeczonej za te czyny kary na podstawie art. 231 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k. do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

d) w punkcie 48 poprzez orzeczenie względem oskarżonej A. R. nowej kary łącznej w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania od dnia 27 lutego 2017 roku od godz. 6:20 do dnia 28 lutego 2017 roku do godz. 14:55;

2. w stosunku do oskarżonego G. R. w ten sposób, że:

a) w punkcie 53 poprzez uzupełnienie opisu przypisanych czynów o słowa „przyjmując, że czynu z punktu XLVI dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią refundacji przez A. L., zaś czynu z punktu XL.VII dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią dotacji przez K. Z. ”, oraz poprzez przyjęcie, że czynami tymi wyczerpał znamiona § 2 a nie § 1 art. 231 k.k. oraz podwyższenie wymiaru orzeczonej za te czyny kary na podstawie art. 19 § 1 k.k. w związku z art. 231 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k. do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

b) w punkcie 54 poprzez uzupełnienie opisu przypisanego czynu o słowa „przyjmując, że czynu tego dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią dotacji przez Ł. W.”, oraz poprzez przyjęcie, że czynem swym wyczerpał znamiona § 2 a nie § 1 art. 231 k.k. oraz podwyższenie wymiaru orzeczonej za ten czyn kary na podstawie art. 19 § 1 k.k. w związku z art. 231 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

c) w punkcie 60 poprzez uzupełnienie opisu przypisanych czynów o słowa „przyjmując, że czynu z punktu LXXIII dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią refundacji przez M. M., czynu z punktu LXXIV dopuścił się

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią refundacji przez A. L., czynu z punktu LXXXI dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią dotacji przez M. K., zaś czynu z punktu LXXXII dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej pod postacią dotacji przez K. K.”, oraz poprzez przyjęcie, że czynami tymi wyczerpał znamiona § 2 a nie § 1 art. 231 k.k. oraz podwyższenie wymiaru orzeczonej za te czyny kary na podstawie art. 19 § 1 k.k. w związku z art. 231 § 2 k.k. w związku z art. 11 § 3 k.k. w związku z art. 91 § 1 k.k. do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

W pozostałym zakresie, co do A. R. i G. R., zaskarżony apelacjami wyrok utrzymano w mocy.

Kasacje od tego orzeczenia wnieśli obrońcy skazanych.

Obrońca skazanego G. R. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:
 1. art. 18 § 2 k.k., poprzez błędną, rozszerzającą wykładnię użytego w tym przepisie pojęcia „chęci”, by inna osoba popełniła czyn zabroniony”, oraz „nakłaniania” innej osoby do popełnienia czynu zabronionego, co spowodowało uznanie, iż Sąd I instancji prawidłowo stwierdził, że G. R. swoim zachowaniem zrealizował znamiona podlegania do przestępstw z art. 231 § 2 k.k. oraz z art. 266 § 2 k.k.;
 2. art. 230 § 1 k.k. poprzez błędną wykładnię użytego w tym przepisie pojęcia „powoływanie się na wpływy” i przyjęcie, iż samo podjęcie się załatwienia sprawy, a co za tym idzie, wywołanie u drugiej osoby przeświadczenia, iż posiada się wpływy pozwalające na jej załatwienie, stanowi realizację ww. znamienia czynu zabronionego - podczas, gdy interpretacja ta stanowi niczym nieuprawnioną wykładnię rozszerzającą, niedozwoloną na gruncie prawa karnego;
 3. art. 115 § 13 pkt 4 k.k., poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż B. O. i J. W., zatrudnione w Powiatowym Urzędzie Pracy w Z., w C., na stanowiskach Starszego Inspektora Pracownika ds. wspierania samozatrudnienia i wyposażenia\doposażenia miejsc pracy były, w okresie tego zatrudnienia i w związku z wykonywaniem

obowiązków zawodowych, funkcjonariuszami publicznymi w rozumieniu ww. przepisów - podczas, gdy okoliczności faktyczne sprawy wskazują, iż zarówno B. O., jak i J. W., nie realizowały wskazanych w ww. przepisie przesłanek, pozwalających uznać je za funkcjonariuszy publicznych - które to uchybienie spowodowało obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu, a to art. 231 § 2 k.k. oraz art. 266 § 2 k.k., poprzez przyjęcie, iż skazany zrealizował ich znamiona - podczas, gdy było to obiektywnie niemożliwe, gdyż B. O. i J. W. nie były funkcjonariuszami publicznymi - zaś posiadanie przez nich tego statusu jest niezbędne do przypisania skazanemu podżegania ww. osób do przestępstw z art. 231 § 2 k.k. oraz z art. 266 § 2 k.k.;

II. rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów wskazanych w środku odwoławczym obrońcy G. R., co w konsekwencji spowodowało, iż Sąd Okręgowy w C. nie dokonał pełnej i rzetelnej kontroli zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 2 listopada 2020 r., sygn. akt XI K (...);
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k., polegające na nieznajdującym żadnego uzasadnienia zaaprobowaniu w toku kontroli instancyjnej faktu, iż Sąd Rejonowy w C. nie wyjaśnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, do czego był zobowiązany, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku niesłusznie utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w zakresie zaskarżonym apelacją obrońcy skazanego.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej G. R. i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca skazanej A. R. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego mogącą mieć istotny wpływ na

treść orzeczenia, tj.:

1. art. 4 k.k., art. 6 k.k. w zw. z art. 69 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie i stwierdzenie braku ustawowych podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności, podczas gdy ustawa obowiązująca w czasie popełnienia czynów opisanych w punktach XXV, XXVI, XXVII, XXVIII, XXIX, XXX, XXXI, XXXII, XXXIII, XXXIV, XXXVIII, XI części wstępnej wyroku Sądu I instancji pozwalała na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej 2 lat;
2. art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 115 § 4 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie wskutek przyjęcia, że działanie A. R. było ukierunkowane nie tylko na osiągnięcie korzyści majątkowych przez G. R., ale także na osiągnięcie korzyści majątkowych przez samych beneficjentów, podczas gdy dla zakwalifikowania danego czynu z art. 231 § 2 k.k. osiągnięta korzyść majątkowa musi mieć charakter bezprawny, zaś beneficjenci otrzymywali dotacje lub refundacje na podstawie złożonych wniosków, zgodnie z wymogami stawianymi dla poszczególnych programów realizowanych przez PUP w Z.;
3. rażąco obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.: art. 7 i art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. polegające na częściowej tylko, a nadto dowolnej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego co skutkowało przeprowadzeniem niepełnej kontroli instancyjnej zapadłego wyroku;
4. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nierozważenie wszystkich zarzutów, jakie zostały podniesione w apelacji, a w szczególności:
 - pominięcie faktu, że w niniejszej sprawie zaniechano szczegółowego ustalenia zakresu obowiązków i uprawnień skazanej A. R. jako

dyrektora PUP w Z., w związku z czym ustalenie, że A. R. przekroczyła swoje uprawnienia oparte zostało na niepełnym materiale dowodowym;

- pominięcie faktu, że w niniejszej sprawie A. R. odpowiedzialność za czyn z art. 266 § 2 k.k., podczas gdy w toku postępowania nie wskazano na żaden przepis, który zobowiązywałby A. R. do zachowania tajemnicy służbowej, a nadto art 41 ust. 2 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej nie obejmuje tajemnicą informacji powszechni dostępnych, informacji o wielkości i formie udzielonej pomocy oraz jej przeznaczeniu, podstawie prawnej, a także podmiotach udzielających pomocy;

- pominięcie faktu, że w toku procesu mimo, że przypisano oskarżonej odpowiedzialność za czyn z art. 231 § 2 k.k., nie zdołano wykazać, że doszło do bezpośredniego narażenia na niebezpieczeństwo wystąpienia szkody dla zindywidualizowanego i w danych okolicznościach faktycznych Interesu publicznego lub prywatnego skutek nadużycia przez skazaną uprawnień,

- nierozważenie zarzutów apelacji w zakresie, w jakim obrona wskazywała, że w toku niniejszej sprawy zaniechano zbadania, czy beneficjenci udzielali G. R. pełnomocnictwa, rozumianego jako umocowanie do działania w imieniu mocodawcy, a w konsekwencji nie zdołano wykazać, że A. R. ujawniała informacje dotyczące przebiegu procedowania poszczególnych wniosków osobie niueprawnionej.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania. Ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części odnoszącej się do A. R. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W pisemnych odpowiedziach na kasacje prokurator Prokuratury Krajowej

wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego G. R. jako oczywiście bezzasadnej oraz o pozostawienie bez rozpoznania kasacji obrońcy skazanej A. R..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego G. R. okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, natomiast kasacja obrońcy skazanej A. R. jako niedopuszczalna z mocy ustawy została pozostawiona bez rozpoznania.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kasacji obrońcy skazanej A. R. wskazać należy, że rację ma prokurator, który wskazał w odpowiedzi na kasację, że A. R. została niewątpliwie skazana na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, co stosownie do treści art. 523 § 2 k.p.k. wyklucza wniesienie kasacji.

Faktem jest, że w sprawie niniejszej Sąd Okręgowy zmieniając orzeczenie Sądu I instancji orzekł na nowo karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności w miejsce orzeczonej kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd ten nie uchylił zawartego w pkt 49 wyroku Sądu I Instancji środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia kary łącznej na okres próby lat 3.

Sąd Okręgowy, jak słusznie podkreśla prokurator, dopuścił się rażącego naruszenia przepisu art. 69 § 1 k.k., albowiem wymierzając karę łączną w oparciu o przepis art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za czyny popełnione zarówno przez datą 01 lipca 2015 r. jak i po tej dacie, winien stosować przepisy ustawy nowej i tym samym nie mógł warunkowo zawiesić kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze 2 lat pozbawienia, to fakt ten w żaden sposób nie implikuje eliminacji rozstrzygnięcia wynikającego z pkt 49 wyroku Sądu I Instancji.

Stwierdzone uchybienie nie może zostać konwalidowane treścią uzasadnienia wyroku Sądu II Instancji, z którego wprost wynika brak zamiaru orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zwieszeniem, jak i rozstrzygnięciem w trybie art. 13 § 1 k.k.w. z dnia 11 października 2021 r. sygn. akt VII Ka (...) oddalającego wniosek obrońcy skazanej A. R. w przedmiocie rozstrzygnięcia wątpliwości co do wykonania orzeczenia.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę

pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.)

W przytoczonych w skardze kasacyjnej zarzutach, jak również z części motywacyjnej, nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. Tak zredagowana kasacja strony w świetle jednoznacznej treści art. 523 § 2 k.p.k. jest niedopuszczalna *ex lege*. W związku z tym konieczne było rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k., ponieważ przyjęta kasacja nie odpowiada ustawowo przewidzianym warunkom formalnym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2013 r., IV KZ 55/13, LEX nr 1412343).

Odnosząc się natomiast do kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego G. R. podzielić należy stanowisko prokuratora, iż zarzuty kasacyjne stanowią powielenie własnej, odmiennej oceny poszczególnych dowodów zgromadzonych w postępowaniu przed sądami I i II instancji oraz wysuwanie kolejnych tez dowodowych poprzez negowanie okoliczności faktycznych niekorzystnych dla skazanego. Nie jest rolą Sądu Najwyższego czynienie własnych ustaleń faktycznych w przekazywanych mu do rozpoznania sprawach, do czego najwyraźniej dąży skarżący w taki, a nie inny sposób formułując złożony przez siebie nadzwyczajny środek zaskarżenia. Pamiętać należy, a zwłaszcza na uwadze winien mieć to profesjonalny pełnomocnik będący adwokatem lub radcą prawnym, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania Sądu *meriti*, ani kontrola przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych (tak m.in. w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2012 r., V KK 125/12, LEX nr 1277781). Ponadto, Sąd Najwyższy wskazywał, że „o ile bezwzględne przyczyny odwoławcze odnoszą się do całego postępowania sądowego, o tyle rażące naruszenia prawa - jako podstawa kasacji - muszą być ściśle powiązane z postępowaniem odwoławczym. Postępowanie kasacyjne ani nie stanowi trzeciej instancji ani nie oznacza ponownego rozpoznania sprawy zakończonej już przecież prawomocnym wyrokiem. Kasacja jest bowiem nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia mającym na celu zbadanie zarzutów skierowanych pod adresem Sądu odwoławczego, sprowadzających się do

zakwestionowania sposobu jego postępowania i zakresu przeprowadzonej przez niego kontroli instancyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2021 r., III KK 174/20, baza orzeczeń Supremus).

Zgodnie z art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. „Rażące naruszenie prawa” zachodzi jedynie wtedy, gdy „*in concreto*” naruszono przepis o takim znaczeniu dla prawidłowego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy oraz uczyniono to w taki sposób, iż mogło to mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 1996 r., II KRN 2/96, OSNKW 1996, z. 7-8, poz. 42).

W sprawie skazanego G. R. nie wystąpiły uchybienia prawa procesowego wymienione w art. 439 k.p.k. ani też nie wystąpiły inne rażące naruszenia prawa zarzucone w kasacji, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Jako oczywiście bezzasadne jawią się zarzuty co do rzekomego rażącego naruszenia przepisów materialnych, a to art. 18 § 2 k.k., art. 230 §1 k.k., jak i art. 115 § 13 pkt 4 k.k. poprzez przyjęcie ich błędnych wykładni przez organy procesowe. W istocie zarzuty te stanowią powielenie zarzutów podniesionych w apelacji, co do których Sąd II Instancji odniósł się szczegółowo w uzasadnieniu wyroku i stanowią tylko polemikę zarówno z zaprezentowanymi przez ten Sąd argumentami jak i stoją w sprzeczności tak wykładnią językową, utartą linią orzeczniczą jak i poglądami doktryny.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia przepisu art. 18 § 2 k.k. wskazać należy, iż w kontekście okoliczności działania G. R., trudno jest wyobrazić sobie jego inny sposób względem pracownic Powiatowego Urzędu Pracy w Z. w osobach B. O. i J. W., podległych służbowo jego matce, wieloletniej dyrektor tego urzędu, aniżeli poprzez nakłanianie ich do udzielania mu informacji co do których nie był uprawniony. Analogicznie trudno jest przyjąć, aby jego zachowanie polegające na podjęciu się odpłatnego „załatwienia” sprawy w tym urzędzie, przy powszechnie znanym fakcie bycia synem A. R., nie wyczerpywało znamion czynu z art. 230 § 1 k.k. Z kolei uznanie, iż merytoryczni pracownicy Powiatowego Urzędu Pracy, zajmujący się obsługą beneficjentów programów wsparcia realizowanych przez ten

urząd, obsługujący ich od pierwszych stawianych w tym urzędzie „kroków” aż do przedłożenia wraz z zaopiniowaniem osobom uprawnionym do formalnego wydania w imieniu Powiatowego Urzędu Pracy decyzji w przedmiocie przyznania bądź nie wsparcia finansowego nie mają statusu funkcjonariusza publicznego stoi tak w sprzeczności z literalnym brzemieniem przepisu art. 115 § 3 pkt 4 k.k. oraz konsekwentną linią orzecniczą odnoszącą się do zdefiniowania, czym jest na kanwie tego przepisu pełnienie wyłącznie czynności usługowych. Ponadto jak słusznie wskazał Sąd II Instancji w wypadku tych osób, nie musiały być one uprawnione do wydawania decyzji administracyjnych, gdyż obowiązek realizacji tego znamienia odnosi się tylko do osób „innych”, wskazanych w treści cytowanego przepisu.

Sąd *ad quem* całościowo i kompletnie ocenił zarówno stan faktyczny i prawny sprawy, jak również drobiazgowo rozpatrzył zarzuty apelacji obrońcy, a także wnioski dowodowe obrony. Powielanie ich w kasacji, czy też ponowne ich przywoływanie jest niecelowe i nie może być uznane za zasadne czy też skuteczne. Lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego nie pozostawia wątpliwości, że każdy z zarzutów apelacyjnych został starannie omówiony i przedstawiona została pełna, wyczerpująca argumentacja z jakich powodów nie można było podzielić stanowiska obrony.

W zakresie szczegółowości uzasadnienia orzeczenia Sądu II instancji obowiązek ten jest zależny, z jednej strony, od zawartości uzasadnienia orzeczenia Sądu pierwszej instancji, z drugiej zaś, od wartości argumentacji apelacji. Dopuszczalne w praktyce postępowanie Sądu odwoławczego, polegające na odwoływaniu się w motywach orzeczenia do stanowiska zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji (zwłaszcza wówczas, gdy zarzuty apelacji i uzasadniające je wywody stanowią dowolną polemikę ze stanowiskiem Sądu *meriti*), nie oznacza to jednak całkowitej rezygnacji z przytoczenia konkretnych argumentów, w tym choćby mających odniesienie do wywodów Sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2013 r., II KK 98/12, LEX nr 1297682).

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach

formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu Sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej (art. 535 § 3 k.p.k.), wniesionej w tej sprawie kasacji obrońcy skazanego G. R..

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia wobec G. R.. Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego w oparciu m.in. o treść art. 637 k.p.k. oraz art. 637a k.p.k.